

Oslo Vestre Frikirke

Der jord og himmel møtes

Redaktøren har ordet

Vi er godt i gang med høsten – et nytt halvår, som for mange markerer det en ny start. Vi går inn i et nytt halvår og kanskje nye livssituasjoner med spenning og med håp om at livet skal bli godt fremover.

Temaet for dette nummeret av menighetsbladet er diakoni. Diakoni er evangeliet i handling. Det dreier seg om nestekjærlighet, inkluderende fellesskap, vern om skaperverket og kamp for rettferdighet. Både som enkeltmennesker og som menighetsfelleskap har vi et ansvar her.

I denne utgaven kan du lese mer om hva diakoni er, hvordan det kan uttrykkes og hvordan den enkelte av oss kan bidra til å sette evangeliet ut i handling gjennom

diakoni – og hvordan diakonitjenesten i Vestre jobber.

Du får også en oppsummering av noen av høstens første aktiviteter, som ungdomsturen til Drøbak, gudstjenesten i Stensparken i samarbeid med Fagerborg menighet – og den korte og kortreiste menighetsturen, der de første tankene rundt feiringen av Vestres 100-års jubileum ble luftet.

God lesning!

Rune M. Akselsen

Innhold

Gladys Aylward Der hvor det er vilje er det også en vei	Side 4-5
Ungdomstur til Drøbak	Side 6-7
Julemessa trenger glade givere	Side 8
Marta, Maria og meg	Side 9-10
Ny diakonrådsleder	Side 11
Marie i frikirken	Side 12-13
Menighetsstyret er opptatt av diakoni	Side 14
Økonomi	Side 15
Kort og kortreist menighetsweekend	Side 16
Takk for denne gangen	Side 17
Dagen i Stensparken 26. august	Side 18
Program for høsten 2018	Side 19

Oslo Vestre Frikirke ligger sentralt ved rundkjøringen på Bislett.
Du finner også informasjon om våre aktiviteter på:

www.vestrefrikirke.no

facebook.com/oslo-kirke

For kontakt med administrasjonen: post@vestrefrikirke.no

For kontakt med eldsterådet: eldsteraadet@vestrefrikirke.no

For kontakt med menighetsstyret: menighetsstyret@vestrefrikirke.no

For kontakt med menighetsarbeider: menighetsarbeider@vestrefrikirke.no

Telefonnummeret til kirken er: 22 46 77 43

Telefonnummeret til menighetsarbeider er: 940 83 354

Å drifte en menighet med mange aktiviteter og et stort bygg koster penger. Vi trenger hjelp til å dekke disse kostnadene. Vil du støtte med en engangssum eller et fast beløp, er vårt kontonummer 3000 15 39813. Du kan også Vipps til nr 15103 Oslo Vestre Frikirke

Gladys Aylward

Der hvor det er vilje er det også en vei

Del 1

Tekst: Jan Olav Høgetveit

Gladys Aylward

Foto: Wikimedia Commons

Lite tydet i begynnelsen på at Gladys Aylward skulle sette spor etter seg i historien. Født inn i en arbeiderklassefamilie i London i 1902 som datter av et postbud, levde hun et helt ordinært liv som hushjelp fra 14-års alderen der den viktigste interessen hennes var å spille skuespill.

Omslaget skulle komme da hun ble 18 år gammel. Selv om hun ikke var spesielt religiøs, ble hun dypt grepet av en preken fra en prest som talte om å dedikere livet sitt til Gud gjennom handlinger. Akkurat denne prekenen skulle jeg likt å høre, den ble ihvertfall et krystallklart vendepunkt for unge Gladys, og etter å ha lest om Kina i et ukeblad fikk hun en oppfatning av at det var der hun skulle utføre sin tjeneste.

Motstand

Hadde Gladys tolket motstand som et tegn på at hun var på feil spor ville hun gitt opp for lengst. Da hun ble 26 år og hadde spart alt hun kunne av penger for å begynne på China Inland Mission Center, prøvde hun å komme inn men strøk til opptaksprøven. Det var ikke annet å gjøre enn å fortsette å spare, og da hun ble 30 kom hun i kontakt med en 73 år gammel misjonær i Kina, Jeannie Lawson, som ville bruke Gladys hvis hun kunne komme seg dit.

Problemet var bare at hun ikke hadde råd til båttransporten. Men hun hadde akkurat råd til den transsibirske jernbanen og dro med bibelen og bare to pund i kontanter, selv om hun visste at Russland og Kina var i krig. Det gikk som det måtte gå, da de nærmet seg frontlinjen ble alle

kastet av toget og hun måtte gå omkring 50 kilometer gjennom snøen i natten, dårlig kledd og uten mat. Mer død enn levende vaklet hun inn i byen før hun på forunderlig vis og etter mange forviklinger til slutt kom seg inn i Kina.

De 8 lykkers vertshus

Sammen med den gamle misjonæren (Lawson) åpnet de en kro de kalte «de 8 lykkers vertshus» (Inn of the eight happiness). Dette ga dem mulighet til å fortelle historier fra bibelen og Gladys lærte seg raskt kinesisk.

Ryktet om henne begynte å spre seg, og i hennes andre år i Yangchen fikk hun et overraskende besøk av Mandarinen (høytstående keiserlig embedsmann). Det hadde brutt ut et opprør i fengselet og vaktmannskapene var redde for å intervernere. Gladys fikk beskjed om å gå inn og stoppe opprøret. «Hvordan kan jeg gjøre det?» spurte Gladys. «Du forteller at den som tror på Jesus ikke behøver å være redd for noe», var svaret hun fikk tilbake.

Med den utfordringen følte Gladys at hun ikke hadde noe valg og gikk inn i fengselet og snakket med fangene, hun forhandlet fram en mer human behandling og bedre forhold for fangene og opprøret var slutt. Folk begynte nå å kalle henne «Ai-weh-deh», lett oversatt til «the virtuous one».

Foreldreløse barn

Noen måneder senere kom Gladys over en kvinne som hadde kidnappet et fem år gammelt barn for å få høyere inntjening på tiggingen. Barnet var åpenbart underernært, og Gladys kjøpte det for ni pence (!). Ett år senere kom dette barnet over et annet foreldreløst barn og sa at «jeg kan spise mindre mat så han kan få noe».

På dette punktet i fortellingen ser jeg meg rundt med en flau smak i munnen. Data-maskiner, oppvaskmaskin, mobiltelefon, bil, jeg har rett og slett alt, mens der var en liten jente som ville dele de små matbitene sine med en annen. Kremt...! Uansett, Gladys tok gutten til seg, og dette ble starten på en strøm av foreldreløse barn. Der kunne dette endt som en solskinnshistorie hvor alle levde lykkelig til sine dagers ende, men nye katastrofer truet i horisonten. Våren 1938 kom den japanske invasjonen av Kina i 1938, og Gladys ble kastet ut i nye problemer. Mer av det i del 2 i neste nummer av menighetsbladet.

Ungdomstur til Drøbak

Tekst: Julie Høgetveit

John Ole Hægeland og Per Tellef Wirsching på tur med ungdommene Sofie, Ingrid, Julie, Jakob, Edvard, Ludvig og Jonatan.

Lørdag 1. september kjørte 7 håpefulle ungdommer og 3 menn på tur til Drøbak og Oscarsborg i håp om å senke Blücher en gang for alle – igjen.

Turen varte ikke lenge før Jan Olav, Jon Ole, Edvard, Ingrid, Ludvig, Sofie og Julie fant Jonathan strandet på Tusenfryd i håp om å få haike videre med dem til Drøbak. Jacob og Per Tellef, derimot, ankom hytten litt senere samme dag.

Det ble så vidt tid til en liten matpause og

diverse kortspill, før gjengen satte kurs mot bryggen i Drøbak. De voksne ble stående igjen på det trygge fastlandet mens ungdommen tok fergen på egenhånd over til Oscarsborg for å løse mysterier på Escape Room og nå det store målet: Å senke Blücher.

Kodene var mange og vanskelige, og med et tidspres på en time klarte de å komme til det aller siste rommet, men alarmen gikk før de klarte å sette inn den siste nøkkelen og senke Blücher.

Selv om Blücher denne gangen fikk seile fritt inn i Oslofjorden, dro ungdommene glade og fornøyde tilbake til hytta der de voksne ventet med middagen mer eller mindre klar. Kvelden var enda ung og ble fylt med godteri, chips, kunnskapspill, kortspill, side om side og litt team Ingebrigtsen, før lysene til slutt ble slukket for kvelden.

Søndag 2. september våknet alle friske og uthvilte til en ny dag med nye muligheter og prøvelser. Etter en god frokost dro hele

gjengen ned til stranden for å kaste frisbee og spille volleyball, men allerede før alle hadde rukket å komme seg ned lå frisbeen i vannet, og en redningsaksjon ledet av Ludvig ble satt i gang. Det ble en svært jevn og hard volleyballkamp som førte til et bad for de aller tøffeste i gjengen. Siste stopp med alle samlet var på Peppes der alle ble gode og mette, noen mer enn andre.

Tusen takk for en fin tur!

Julemessa trenger glade givere

Lørdag 24. november 2018 braker det løs igjen med julemesse. Til denne dagen trenger vi flotte gevinster til salgsbord, barnelotteri og åresalg.

Ønskeliste for hovedgevinster

Matkurv, Kurv med julebakst, kurv med høstens produkter (saft/syltetøy), gavekort til teater/opera.

Ønskeliste/salgsdisk

Matprodukter saft/syltetøy, julekaker/godteri, strikket ullsokker/votter til barn/voksne i friske farger, juleting, pynt, vertinnegaver.

Åresalg

Spiselige produkter, sjokolade/kjeks, kaffe/te, pose med frukt, praktiske ting til kjøkken etc.

Barnelotteriet

Spill, tegnesaker, leker, bøker, etc.

Har du mulighet til å bidra, vær snill å ta kontakt med komiteen:

Rigmor Holen (leder)	920 61 270	rigmor.holen@yahoo.no
Brit Åmot Øvensen	456 17 366	
Ingunn Gullberg	901 73 397	
Anne-Grethe Hægeland	994 67 683	
Jan Johansen	902 76 269	

Fra Julemessa 2016. Foto: Robert knudsen

Marta, Maria og meg

Tekst: Judith Anne Kokkinn

Jeg har to søstre, den ene er 5 år yngre enn meg og den andre 7 år yngre. De har alltid vært ganske nære. For dere som var til stede da jeg meldte meg inn i Oslo Vestre menighet, august 2014, vil dere huske at disse to hadde bedt i 43 år om at jeg skulle komme tilbake til min tro. De ble bønnhørt i 2013 da jeg overgav mitt liv til Jesus igjen, etter å ha vist ham ryggen og gått egne veier i over 40 år i en type «ørkenvandring».

Mine søstre har en levende kristen tro, begge to. De er begge utdannet lærere, men er svært forskjellige. Jeg ser på dem som Marta og Maria.

Marta ble gift da hun var i 20-årene, fikk raskt 2 barn og viet sitt liv til diakonale oppgaver. Hun og mannen var bestyrere for et familiehjem i regi av den Baptistiske kirken i Brisbane, Australia. Familiehjemet besto av 9 barn som var «under omsorg». Det var en formidabel oppgave, og min svoger var i tillegg i vanlig jobb. Etter 5 år var Marta og mannen så slitne at de måtte la andre overta. Men de overtok omsorgen for den minste gutten. Hele tiden var min svoger også i vanlig jobb. Senere ble de beredskapshjem for et søskenpar med rusavhengige foreldre. Da moren til barna tok sitt eget liv og faren ble omvendt og ønsket barna hjem igjen, stilte Marta og mannen opp for ham hver gang han trengte hjelp med barna. Alle barna er nå godt voksne, flere har stiftet familie, noen har tatt gode og lange utdannelser og de aller fleste klarer seg godt. Sistnevnt

te søskenpar er begge gifte har småbarn, og min søster og svoger er som besteforeldre for dem. Martas egne døtre er gift og har henholdsvis 4 og 3 barn.

Maria har en utstråling av den sjeldne. Hun har 3 barn og 12 barnebarn. Hun er tett tilknyttet sin Presbyterianske menighet, deltar i bønnegruppen og er aktiv i hjemmegruppen hvor man spiser sammen en gang i måneden. Maria er en viktig støtte for sin mann, som har hatt en krevende jobb i tillegg til mange verv i styringsgruppen for den Presbyterianske kirken der de bor. Hun har i alle år prøvd å være et vitne for Jesus ved å sende meg kristen litteratur. Dette var noe jeg egentlig ikke hadde særlig sans for, med unntak når det kom fra henne. Hennes varme og omtanke er enestående. Og hun er så flink til å formidle dette både muntlig og skriftlig. Hun har godt humør, glimt i øyet og i stand til å vise hva vi på engelsk kaller «TLC: tender, loving care».

Det har vært interessant å analysere mitt forhold til disse to. Marta gav meg alltid dårlig samvittighet, også etter at jeg kom tilbake til min tro. Maria har jeg bestandig følte meg veldig nær. Samfunnsmessig sett har jeg vært en god og hederlig person, og ved å være med på å utdanne mange sosionomer tror og håper jeg at det har kommet mange trengende personer til gode. Dette er jeg for det meste stolt over, selv om jeg til tider skjemmes over det jeg hører om dårlig behandling av mennesker på NAV og i barnevernet. Men det var ikke

før jeg hørte sogneprest Sjur Isaksen fra Fagerborg kirke snakke om ulike former for spiritualitet, at jeg skjønnte at vi må forstå både vår egne og andres «nådegaver» eller væremåter. Vi må se dem som en vital del av det hele bildet (Jesu legeme, Romerbrevet 12: 1-8) uten å være misunnelig eller føle seg mindreverdighet.

Sjur Isaksen gjorde rede for flere, kanskje 6-7 former for spiritualitet. Jeg noterte ikke alt han sa, men de jeg erindrer er som følger: *Den rasjonelle spiritualiteten*, som passer godt i den lutherske forståelsen og praksis med bl.a. god, logisk og bibelsk forkynnelse i gudstjenester; *den estetiske spiritualiteten*, hvor kirkerommet, musikken, liturgien løfter den åndelige opplevelsen; *den karismatiske spiritualiteten*, hvor lovsangen og fysisk og rytmisk deltagelse kan heve den åndelige overgivelsen; *den meditative spiritualiteten*, hvor tidebønner, stillhet, nattverd og andre ritualer er med på å øke opplevelse av nærheten til Gud; og sist, men ikke minst *den diakonale spiritualiteten* hvor tjenester for ens «neste» er den overordnede formen for å tilbe Gud Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd.

Dette hjelper meg med å ikke få dårlig samvittighet når jeg får Martas e-poster om hvordan hun og mannen besøker og

holder kontakt med de eldste og minst oppgående i vår familie og vennekrets. Det hjelper meg å bekjenne min misunnelse overfor hennes synlige, diakonale gjerninger, og be om tilgivelse for den og for mitt mismot. Selv som 77 åring vil jeg bestandig være best og flinkest i søskenflokkenn!! Og det er jeg ikke. Jeg ber om rausheten og kjærligheten til å takke henne og prise Gud for det gode hun gjør. Hun utleverer ikke, men vi får oppmuntrende fotografier fra for eksempel Idrettsdagen på sykehjem! Og triste nyheter når noen har gått bort. Det er hun som representerer familien både i begravelser og hyggelige slektstreff. Hver torsdag inviterer hun til familiemiddag, og som oftest er det minst 12 stykker som kommer av stort og smått. Hennes helse har ikke vært 100 prosent, men hennes energi er upåklagelig.

Det som er det viktige, er at min vidunderlige Marta, min kjærlige Maria og jeg er alle forskjellige. Alle elsker Jesus og vil vandre sammen med Ham gjennom dette livet og vi ser frem til å møte Ham ansikt til ansikt i det neste. Vi er alle som troende en del av Jesu kropp her på jorden. Vi er Hans lemmer og er uløselig bundet til hverandre og avhengig av hverandre i Hans menighet/Hans rike på jord. Og her er det ingen rangering! Godt å vite!!

Ny diakonsrådsleder

Like før sommeren ble Jan Olav Høgetveit vigslat som ny diakon i Vestre. Det betyr at vi nå har tre diakoner i menigheten. Vi har tatt en prat med Jan Olav, som også er dia-

konrådsleder, for å bli litt mer kjent med ham og diakontjenesten i Vestre.

Hva er din bakgrunn og tilknytning til Vestre?

Jeg er en statskirkegutt, født og oppvokst på Jar og aktiv i tensing i Østerås kirke i ungdommen, så det var kvinnen som ledet meg ut av statskirken og inn i Vestre. Min kone er født og oppvokst i Frikirken og fikk meg med i Angelos, dette ble en katalysator til å gå i Vestre og plutselig virket det helt naturlig å melde seg inn.

Hvorfor takket du ja til kallet om å bli diakon?

Først og fremst fordi jeg tenker at siden jeg går i Vestre må jeg være med og bidra så godt jeg kan. Siden jeg av en eller annen grunn var ønsket som diakon tenkte jeg at det var noe jeg godt kunne ta på meg. Når jeg ser hvor mye enkelte ildsjeler gjør for Vestre, som for eksempel eldsterådet og menighetsstyreleder samt mange i menigheten, blir jeg inspirert til å gjøre noe jeg også.

Hva betyr begrepet og tjenesten diakoni for deg?

For meg har jeg assosiert diakoni med ordet «omsorg» langs mange forskjellige akser. Om-

sorg for menighetens medlemmer, omsorg for ledelsen, omsorg for fellesskapet osv.

Hvordan er diakontjenesten organisert i Vestre?

Vi har i dag 3 diakoner, inkludert sist ankomende. Diakontjenesten i Vestre er litt annerledes organisert enn ellers i Frikirken ettersom vi har et menighetsstyre som tar seg av mange av oppgavene som normalt ville høre inn under diakonatet. Slik jeg har forstått det, har vi i diakonatet ansvar for omsorgstjenesten i Vestre, trosopplæring, kirkeverttjenesten, og fellesskapsbyggende tiltak. I tillegg kan diakonatet være en støtte for eldsterådet i enkelte saker. Ansvar for kirkebygg og økonomi ligger til menighetsstyret.

Noe spesielt du vil prioritere som diakon i Vestre?

Diakonats oppgaver er godt ivaretatt før jeg kom inn, det som er naturlig for meg å fokusere på er fellesskapsbyggingen. I Vestre er det et stort, uforløst potensiale, det må vi prøve å hente ut.

Hvordan kan den enkelte av oss som går i Vestre bidra i diakontjenesten?

To ting: Å stille opp på gudstjenestene og med oppgaver som trenger å bli løst i Vestre. For eksempel trenger vi kirkeverter som er en veldig konkret og grei lavterskeloppgave.

Det er når vi begynner å gjøre noe at det skjer noe med oss og med menigheten vår, handling skaper noe nytt. Se for eksempel artikkelen om Gladys Aylward på side 4 i dette nummeret.

Marie i frikirken

Tekst: Kjetil Øvensen

Fiskeren Markus
Illustrasjon: Rolf Graff

I 2018 er det 100 år siden Gabriel Scott ga ut boken «Kilden, eller brevet om fiskeren Markus». Det er en makeløs bok, skrevet mot slutten av 1. verdenskrig. Fiskeren Markus lever et enkelt og nøysomt liv i pakt med naturen. Markus

filosoferer over livet på jorden og menneskene som lever på den. Markus synes å ha et greit forhold til Vårherre.

Et mye brukt bilde innenfor apologetikken (troforsvar) er hentet fra Kilden. Markus sitter ved sitt kjøkkenbord og grubler over de som ikke tror på en skaper. Når de, som benekter en skaper, ser en hummerteine vil de selvfølgelig mene den ikke er blitt til av seg selv. Noen har laget den. Hva er da en hummerteine sammenlignet med verden? «Men jorden og stjernene, allnaturen, livet som lever, tilværelsen selv – det er derimot opphavsløst.» Markus undrer seg over at noen kan hevde alt er blitt til ved tilfeldigheter.

Folk ser på ham som enfoldig. Menneskene i den lille bygda på Sørlandskysten plager Markus. Han blir ikke fortrolig med omgivelsene. Folket i havnen tror ikke at Markus merker deres ap og hå, men han forstår alt. Markus beholder likevel en indre sinnsro og gleder seg over de små ting. Frikirken får sitt pass påskrevet. «De vaser sånn i frikirken», synes Markus. Han sier det ikke høyt. Alle slags folk står opp og snakker om Gud og forklarer, «til en til slutt ikke skjønner et ord». For Markus fungerer det bedre å gå direkte til skriften en søndag morgen.

Imidlertid er det en person i bygda som viser godhet. Hun heter Marie. «Marie i frikirken». Hun nevnes ikke ofte, men er

viktig dersom vi vil lete etter et underliggende budskap i boken.

Marie har en handikappet datter på 7 år. Hun heter Kristine og har vanskeligheter med å gå. Ofte får Kristine være med Markus på fiske. I båten er hun i sitt ess. Hun kan sitte på tofta og er ikke avhengig av beina. Hun er en mester med snøret og hiver fisk etter fisk opp i båten. Fisken hopper ikke av kroken når Kristine haler inn!

Boken har mange herlige naturskildringer og er en hyllest til det enkle liv. Scott var en stor humorist, noe som også kommer til uttrykk i Kilden, f.eks. skildringen der alle stormer i båtene når makrellen kommer. Dette kan lett skygge for alvoret i boken, som er en ramsalt kritikk mot kirken og hva menneskene har gjort den til. Markus driver seg selv hardt. Han pådrar seg tæring. Han klarer etterhvert ikke å komme seg ut på fiske.inntekten blir borte. En mann som alltid har betalt for seg, må gå til landhandleren og be om kreditt. Landhandleren Kristen, som året i forveien hadde gitt en enorm sum i kollekten til «hedningemisjonen», nærmest

nyter situasjonen og ydmyker Markus på det groveste. Han får blankt avslag. I boken står det ingenting om diakoni. Hvis diakoni er barmhjertighet og hjelpe mennesker som sliter, enten det er materielt eller med å bli akseptert, handler boken mye om dette. Eller fraværet av barmhjertighet.

Ved en anledning gir Marie en liten sum penger til Markus. Hun er ofte innom og ser til den syke, spesielt mot slutten. Marie blir gang på gang knyttet til frikirken, men det hun gjør virker ikke å være organisert kirkelig arbeide. Hun gjør det frivillig. Siden Scott gjentar hennes tilknytning til kirken, er det sannsynligvis for å hamre inn et budskap. At nestekjærlighet er kirkens viktigste oppgave. Å omsette ord til handling. Hjelpe mennesker, ikke nedverdige.

En del diakoni er ressurskrevende og krever organisering, men alle kan vise barmhjertighet i det daglige, som alminnelige medmennesker. Den ligger på oss alle som en etisk fordring.

I sommer har det kommet en jubileumsutgave av «Kilden». Den kan anbefales på det varmeste!

Menighetsstyret er opptatt av diakoni

Tekst: Torunn Nasset, leder i menighetsstyret

I november 1992 ble det vedtatt en omfattende diakoniplan for Vestre Frikirke. Planen var ambisiøs og ble aldri helt ut realisert. Men den definerte hva Vestre mener diakoni skal være: «Kirkens medmenneskelige omsorg og fellesskapsbyggende arbeid - en tjeneste som i særlig grad er rettet mot mennesker i nød»

I frikirken skiller man mellom den allmenne diakoni som omfatter alle kristnes ansvar for mennesker ve og vel og en særlig diakonitjeneste.

Den særlige diakonitjenesten er en tjeneste der enkelte medlemmer har et spesielt diakonalt ansvar. Denne tjenesten består i frikirken i dag av omsorgsoppgaver og fellesskapsbyggende arbeid, kirkevertfunksjoner, liturgiske funksjoner, samt økonomi- og eiendomsforvaltning (jf. forfatningen § 8).

I Vestre har vi valgt å skille ut ansvar for økonomi og eiendom fra de diakonale oppgavene. Hos oss blir den særskilte diakonien i hovedsak ivarettatt av diakonrådet, kirkeverter og omsorgsgruppen.

Menighetsstyret har også vært opptatt av den allmenne diakonien. Derfor har vi det siste året utarbeidet en rutine for hvordan medlemmene i Vestre bør forholde seg når de får informasjon om «medlemmer i nød» – for eksempel vanskelig livssituasjon, sykdom eller dødsfall. Vi oppfordrer alle medlemmer til å gjøre seg kjent med denne rutinen og bruke den når det er nødvendig.

Dette er hovedbudskapet i rutinen:

Ved dødsfall

Den som får informasjon om dødsfall oppfordres til umiddelbart å ta kontakt med kirken ved administrativ leder på telefon 22 46 77 43.

Ved omsorgsbehov

Dersom et medlem hører om at noen i menigheten er syke eller har behov for omsorg og støtte fra menigheten oppfordres de til så raskt som mulig å melde dette til kirken v/administrativ leder, fortrinnsvis på telefon 22 46 77 43.

Før man tar kontakt bør man forsikre seg om at vedkommende eller dennes familie er innforstått med at menighetens ledelse blir informert.

Man kan også henvende seg per mail til post@vestrefrikirke.no. Ved henvendelse på mail skal man ikke nevne navn eller hva som er behovet, men be om å bli oppringt for å gi detaljert informasjon. Husk at sensitiv informasjon ikke skal formidles via mail. En melding kan f.eks. være slik:

«Jeg har fått kjennskap til at en i menigheten er syk/død/har behov for omsorg. Vennligst ring meg på telefon xxx xx xxx for mer informasjon».

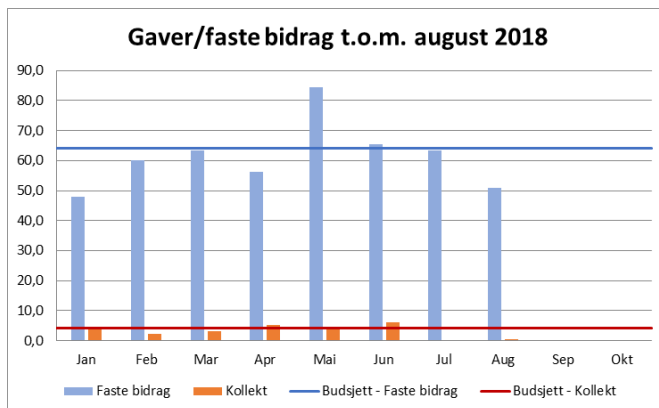
Menighetsstyret oppfordrer alle til å se sitt ansvar for den allmenne diakonien i menigheten.

Økonomi

Tekst: Sølve Fredheim, økonomiansvarlig

Vi er over halvveis

Andre tertial 2018 er tilbakelagt, sommeren er over og vi har tatt fatt på høsten. Så langt ligger giverinntektene litt over tilsvarende periode i fjor, men likevel mer enn 5 % under budsjett. Toppen i mai i år har ikke vært nok til å få oss over streken. Ved utgangen av august hadde vi fått inn kr 491.400 i faste bidrag og kr 26.000 i kollekt.

Jeg minner om muligheten til å tegne seg som fast giver. Det kan du enkelt gjøre ved å gå inn på hjemmesidene våre, www.vestrefrikirke.no, og fylle ut skjemaet for å opprette avtalegiro.

Årets innsamlingsaksjon – «På ramme alvor»

Som mange har fått med seg gjennom menighetsbladet, oppslag i kirken, kunngjøringer under gudstjenestene og via internett etablerte vi i Vestre Frikirke en innsamlingsaksjon på nett (<http://spleis.no/32083>) for å redde vinduene i kirkesalen. Det koster ca. 15.000 for en fagmessig restaurering av ett vindu. Det er blitt helt nødvendig med rehabilitering av 4–5 vinduer som skal kittes om, pusses og males - for å kunne beholde de gamle vindusrammene.

Vi hadde derfor en målsetning om kr 60.000 for å kunne redde fire vinduer. Ved innsamlingens slutt ved St. Hans hadde vi fått inn kr 22.450 fra 23 givere. I tillegg har vi fått inn på konto kr 5.000 fra en giver. Dette er dessverre ikke nok til mer enn ett vindu, men vi håper å kunne redde flere vinduer senere.

De fleste som gav via spleis.no valgte å gi et valgfritt beløp, men noen støttet innsamlingen ved å velge en belønning, som en konfekteske eller en lunsj på «Den Gamle Major». Det er imidlertid flere som ennå ikke har tatt kontakt for å få disse belønningene. De som er interessert bes om å klikke på lenken merket «Snakk med innsamleren» eller kontakte undertegnede for å få sin belønning.

Kort og kortreist menighetsweekend

Tekst: Torunn Nasset, leder i menighetsstyret

Unni Westli

Foto: Ane L. Tveit

Helgen 7.-9. september skulle vi vært på menighetsweekend på Hermon. Men på grunn av få påmeldte avlyste vi turen og arrangerte i stedet «Kort og kortreist menighetsweekend» i kirken søndag 9. september.

Utgangspunktet for årets tema er at Vestre feirer 100 år i 2020 – og det er på tide å tenke på hvordan vi vil at 100-åringen skal fremstå i jubileumsåret.

Kjetil Øvensen ga et kort historisk tilbakeblikk på hva Vestre har vært. Han beskrev tiden da Frikirken ble dannet og forhold som medvirket til stor fremvekst av frikirkemenigheter i Oslo rundt 1900-tallet. Han pekte også på sterke personligheter og betydningsfulle hendelser som har gjort Vestre til Vestre.

Unni Westli innledet til samtale om hva Vestre er i dag. Hun tok utgangspunkt i fortellingene om enken i Sarepta og om to fisk og fem brød. Et fellestrekk ved disse to fortellingene er spørsmålet som ble stilt: «Hva har dere» – ikke

hva man skulle ønske å ha eller burde ha. Dette ble utgangspunkt for en samtale om «Hva har Vestre i dag». Deltakerne ble delt i fire grupper som skrev til sammen 55 gule lapper for å beskrive hva de mener Vestre har.

Lappene ble sortert overskriftene: Fremtid. Stort potensiale. Åpenhet. Gode gudstjenester. Penger på bok. Et flott og funksjonelt bygg. Mange grupper og enkelttiltak som fungerer godt. Godt lederskap.

Deretter tok hun utgangspunkt i lignelsen om talentene og stilte spørsmålet: «Hvordan forvalte det vi har på en god måte?». I samtalen som fulgte kom det mange innspill som lederskapet vil ta med seg i det videre arbeidet. Blant annet ble det sagt at vi har en god plattform som vi ikke må «snakke ned». Forgjengerne våre har vært modige – skal vi fortsette å være modige – og i så fall på hvilken måte? Hvordan kan vi gjøre kirken vår synlig i nærmiljøet og i kirkelandskapet? Hvilket budskap vil vi nå ut med? Noen må ta ansvaret for å be.

Tilbakemeldinger etter temasamlingen tyder på at deltakerne hadde blitt inspirert og oppmuntret av å fokusere på hva vi har. Flere ga uttrykk for optimisme og fremtidshåp.

Og så ble det informert om at Elin Eikeland har påtatt seg oppdraget med å lede hovedkomiteen for 100 – årsjubileet – noe som ble mottatt med spontan applaus.

Temamøtet ble avsluttet med felles middag der de gode samtalenene fortsatte.

Takk for denne gangen

Tekst: Elisabeth Sæverås

Elisabeth Sæverås
Foto: Trond Solberg

For de som ikke har fått det med seg skal jeg altså reise til Etiopia i høst (når dette er på trykk har jeg allerede reist). Dette blir med andre ord mitt siste bidrag i menighetsbladet, og jeg vil gjerne bruke anledningen til å takke for meg, ettersom jeg nå gir meg som menighetsarbeider i Vestre.

Det har vært lærerikt for meg å jobbe hos dere i år, og på mange måter var det veldig nytt – selv om jeg har jobbet i menighet før. Alle menigheter er jo forskjellige, og jeg har jo gått mange år i Kraftverket slik at Vestre ble på mange måter en stor kontrast til det jeg er vant til. Det har vært fint å se hvordan dere holder

gudstjenestene og hva slags tilnærming dere har til det å gå i menighet.

Takk for at dere har latt meg få ta del i og sluppet meg til, og ikke minst for alle gode møtepunkter og samtaler. Jeg kommer spesielt til å savne de jeg har hatt en del med å gjøre, som for eksempel Reidulf Hanssen, Jaffen (og alle hans nydelige salmeforslag og nyttige tilbakemeldinger), Harald Schøien, Ingjerd Knutsen, Ane, Torunn, Jostein og gjengen i menighetsstyre og stab, og Judith Anne Kokkinn som har inspirert meg med sine gode ideer og engasjement.

Det er virkelig noen gullfolk i Vestre, takk for at jeg har fått bli litt kjent med dere :) Og til alle andre, takk for tålmodigheten dere har vist når jeg har gjort feil og for gode ønsker og oppmuntring.

Nå bærer det altså til Afrika, og jeg skal endelig gå på språkskole for å lære meg Amharisk. Det blir utfordrende, spennende og nostalgisk å skulle reise til Etiopia på egenhånd. Jeg kommer også til å besøke en del prosjekter, familier og gamle kjente, og apropos diakoni, som jo er temaet for denne utgaven, er jeg sikker på at jeg vil få se noen av de beste eksemplene på dette der ute. Det har jeg i hvert fall uten tvil gjort alle de andre gangene jeg har vært der. Uselviske, kjærlighetsfylte, livreddende og trosskapende handlinger og vitnesbyrd er det mange av i Etiopia.

Jeg skal prøve å skrive et lite reisebrev underveis så dere også kan få et innblikk i alt dette :) Tusen takk for denne gang, så sees vi nok på nyåret!

Elisabeth

Dagen i Stensparken 26. august

Tekst: Jostein Holen

Solen skinte da Vestre og Fagerborg inviterte til gudstjeneste i Stensparken den 26. august.

Foto: Jostein Holen

Også i år markerte vi starten av høstsemesteret med en utegudstjeneste i Stensparken sammen med Fagerborg menighet. Tidlig på dagen byttet Yr og Storm på å vise små bilder av regndråper, og lokale regnskylt tidlig på morgenen gjorde oss skeptiske. Heldigvis valgte vi likevel å holde gudstjenesten ute, og solen holdt seg på plass hele dagen.

Caledonia Jazzband åpnet med en konsert som fikk oss i skikkelig stemning. Selve gudstjenesten startet klokken 13.00 med Sjur Isaksen fra Fagerborg, og vår egen Reidulf Hanssen i spissen. To barn ble døpt. Gospelkoret HIM bidro med fantastisk sang akkompagnert av Caledonia Jazzband. Barna hadde sin søndags-skole nede i Fagerborg kirke.

På slutten av gudstjenesten fyltes luften av duften fra nystekte vafler, kaffe og grillete pølser. Jan Olav Hægeland var dagens grillmester. Straks kirkeklokkene meldte at nå er guds-

tjenesten over, gjaldt det å komme først i køen ved kiosken som var satt opp.

Det ble en flott dag for begge menighetene. Familier og eldre møttes for kanskje første gang etter sommeren, og vi fikk tid til å prate sammen om smått og stort som hadde skjedd siden sist.

Takk til alle som deltok, og en spesiell takk til alle dere som tok i et tak for å skape en så flott dag!

Anne Grete og John Ole Hægeland passet grillen, og Kjetil Øvensen og NN satte pris på litt mat etter gudstjenesten.

Foto: Jannicke Wirsching

Program for Oslo Vestre Frikirke høsten 2018

Søndag 7. oktober kl. 11.00: Gudstjeneste. Linn Sæbø Rystad taler. Sang og musikk ved Tilslørte Bønder og Kristian Koppang. Nattverd.

Onsdag 10. oktober kl. 18.00: Åpen Kirke.

Søndag 14. okt. kl. 12.00: Gudstjeneste hos Ane Tveit i kunstnervillaen ved Tyrifjorden, tale med lesning ved Øyvind Tveit, sang og musikk ved Solveig Nesset og Bjarte Sæle. Minibuss fra Vestre kl. 11.15, kr. 100,- pr person. Ta gjerne med badetøy med mulighet for å bade i 38 grader boblebad for små og store!

Onsdag 17. oktober kl. 12.00: Ytremisjonen med Bjørg Paust.

Onsdag 17. oktober kl. 18.00: Åpen Kirke.

Søndag 21. oktober kl. 11.00: Gudstjeneste. Harald Schøien taler. Sang og musikk ved Bislett kammerkor og Randi Bukholm. Nattverd.

Onsdag 24. oktober kl. 18.00: Åpen Kirke.

Søndag 28. oktober kl. 11.00: Gudstjeneste. Reidulf Hanssen taler. Sang og musikk ved Randi Bukholm og Tjøme Soul Children. Nattverd.

Onsdag 31. oktober kl. 18.00: Åpen Kirke, **fra kl 19.00:** Kveldsmesse og Åpen Bibelgruppe.

Søndag 4. november kl. 11.00: Gudstjeneste. Ole Bjørn Haugaasen taler. Sang og musikk ved Tilslørte Bønder og Kristian Koppang. Nattverd.

Søndag 11. november kl. 11: Gudstjeneste. Katrina Myhren taler. Sang og musikk ved Martin Herfjord og Mathias Kråkenes. Nattverd.

Søndag 18. november kl. 11: Gudstjeneste. Lesegudtjeneste med Nils Harald Sødal. Sang og musikk ved Bislett Kammerkor og Hilde Nygård.

Søndag 25. november kl. 17: Fellesgudstjeneste med Kraftverket menighet. Kjetil Gilberg taler. Nattverd.

Sett også av disse datoene i høst:

14. november: Menighetsmøte med budsjett

24. november: Julemesse

1. desember: Adventsfest for eldre

I Oslo Vestre Frikirke er det gudstjeneste hver søndag kl 11.00, og bønn kl 10.30. Det er alltid kirkekaffe med hjemmebakke kaker. Kveldsmesser arrangeres hver siste onsdag i måneden kl 19.00. Ytremisjonen har møte en gang i måneden og seniortreff arrangeres hver første mandag i måneden kl 12.00.

B-blad, Porto betalt

Ettersendes ikke, men returneres med informasjon om ny adresse til:

Oslo Vestre Frikirke, Pilestredet 69,
0350 Oslo

Barnet

*Vesle barn, du kom med bud
fra en gammel, mildøgd Gud.
Han som rusler rundt hver kveld
og tenner store stjerner
over skog og fjell.
Barneøyne, barnesmil
løser tru og splitter tvil.
Mørk og tung var hugen før
du, mitt barn, med lys i handa
banket på min hjertedør.
Og ditt lys det bar du med
fra et hellig altersted
lyset som du, vesle, så
dengang du som ugitt gave
i Guds hender lå.*

Hans Børli